

PACTE DE MESURES PER A LA SOSTENIBILITAT DEL SISTEMA SANITARI I SOCIAL DE CATALUNYA

30 d'octubre de 2008

PACTE DE MESURES PER A LA SOSTENIBILITAT DEL SISTEMA SANITARI I SOCIAL DE CATALUNYA

1. Situar les expectatives dels ciutadans en el marc del finançament disponible, condicionar tota nova prestació al suport pressupostari suficient i totes les noves inversions compromeses han de ser necessàries i tenir en finançament concretat amb inversió pública o amb la col·laboració de la inversió privada.

Els pressupostos públics reflecteixen l'orientació de les polítiques públiques. Per garantir la sostenibilitat de les polítiques socials cal exigir pressupostos suficients i acompanyar la generació de noves expectatives de prestacions i serveis als ciutadans amb els recursos pressupostaris necessaris per a desplegar-les efectivament.

En l'àmbit sanitari un finançament insuficient pot qüestionar l'actual nivell de prestacions, afectar a les llistes d'espera o generar conflicte social si no es pot donar resposta als compromisos retributius dels convenis laborals.

En el cas dels serveis socials, i sobretot en el cas de l'anomenada Llei de la Dependència és evident que des del seu inici s'han generat expectatives als ciutadans, en volum i en terminis, superiors a les que el sistema pot assumir i per tant, si escau, caldrà revisar els plantejaments inicials.

Cal fer una planificació territorial i definir una cartera de serveis racional, d'acord amb les necessitats reals i més enllà de les pressions polítiques i/o socials que no responen a necessitats prioritàries.

Qualsevol nova inversió, doncs, ha de respondre a una necessitat prioritària i ha de preveure el finançament de la inversió i també de l'explotació o posada en funcionament del servei.

Cal promoure la inversió pública o privada en infraestructures de la xarxa sanitària o social que presta serveis de cobertura pública als ciutadans. Com a la major part de països del nostre entorn els escenaris pressupostaris exigeixen que la inversió pública es complementi amb la inversió privada mitjançant diverses fórmules que garanteixen el seu destí en la prestació de serveis públics en un marc estable de col·laboració.

El desplegament de les polítiques públiques no es pot autolimitar per raons ideològiques.

2. Vincular l'increment dels costos salarials a la millora de la productivitat, estabilitat de les plantilles i reconeixement professional.

L'evolució dels costos salarials en el centres sanitaris i socials pel pes que suposen en l'estructura de despesa, té un impacte directe i molt significatiu en els resultats econòmics de l'entitat, i per tant en la seva viabilitat.

Paral·lelament el paper dels professionals en el sector sanitari i social és clau, i té una relació directa en l'ús dels recursos i en la qualitat de l'atenció al ciutadà.

Per tant, cal avançar en les millores de les condicions laborals dels professionals del sector (retribucions, estabilitat ..) i en les polítiques de reconeixement i formació vinculant aquestes millores a una millora de la productivitat per tal de fer-les viables.

A diferència d'altres sectors, en el sector sanitari i social es continuen generant llocs de treball no deslocalitzable i no hi ha atur. Ben al contrari, hi ha places que cal cobrir.

3. Aprofundir en l'empresarialització de la gestió dels recursos públics com alternativa a l'administrativització.

A Catalunya un dels principals valors que explica els bons resultats del model sanitari català és precisament la diferència de rols entre l'Administració responsable del finançament, planificació, acreditació, contractació i avaluació del serveis sanitaris de cobertura pública i, les entitats i centres sanitaris responsables de la gestió professionalitzada de la seva provisió.

Cal que les estructures de prestació dels serveis, públiques o privades tinguin autonomia i agilitat de gestió. A Catalunya en aquesta línia, en el seu moment, es van constituir els consorcis sanitaris com a ens que feien possible que entitats participades majoritàriament per les administracions públiques poguessin gestionar amb les mateixes condicions favorables que la resta d'entitats proveïdores.

La tendència actual a una major intervenció del sector públic empresarial amb la mateixa intensitat que a les estructures administratives afecta directament a l'agilitat de gestió que aquestes entitats tenen, i per tant al paper dels gestors en la seva funció d'optimitzar la gestió dels recursos públics.

En aquesta mateixa línia cal estar atents al desplegament de la nova llei de Fundacions a Catalunya.

4. Assignar els recursos econòmics disponibles amb transparència afavorint una xarxa professionalitzada de centres basada en l'acreditació i la solvència i, valorar els gestors per la seva professionalitat en la gestió dels serveis públics i pels resultats obtinguts, que han de ser públics.

Un sistema basat en la coresponsabilitat de les administracions, les entitats o centres gestors de la prestació del serveis i els professionals requereix confiança i transparència.

Exigeix una cadena d'incentius que afavoreixi la bona gestió i els bons resultats, assistencials, econòmics i de qualitat del servei. Exigeix una transparència en l'assignació dels recursos públics en base als resultats.

En aquesta línia és important reforçar en els contractes de l'Administració amb els proveïdors parts variables vinculades a l'assoliment de resultats i objectius, promoure instruments i espais per afavorir el benchmarking i avançar en el projecte de Central de Resultats del sector.

5. Establir taxes d'utilització assumibles degudament regulades promovent l'ús racional del medicament i la utilització dels serveis sanitaris, especialment per a l'obtenció de la incapacitat temporal.

La coresponsabilitat també ha d'arribar als ciutadans.

Les taxes d'utilització no tenen necessàriament una finalitat recaptatòria sinó promoure l'ús racional dels recursos.

En el cas concret de la incapacitat temporal cal sumar esforços per promoure comportaments responsables dels professionals i el seu compromís amb l'empresa, sobretot en l'actual context on la productivitat és un factor clau per garantir la viabilitat i la permanència de les empreses i llocs de treball.

6. Afavorir el tractament fiscal favorable de la despesa sanitària i social pagada directament pels usuaris i l'assegurament privat.

Cal començar a explicar que la gratuïtat no pot estendre's a tot i a tothom. Reconèixer-ho és defensar també l'equitat, i sobretot la sostenibilitat dels serveis públics bàsics.

Cal concretar la cartera bàsica de serveis de finançament públic i orientar el mercat de la complementarietat.

Afavorir un tractament fiscal favorable als ciutadans que assumeixen amb finançament directe o via assegurament privat els serveis sanitaris i socials, destensiona les llistes d'espera i permet optimitzar el destí dels recursos públics.

7. Establir al sector sanitari i al sector social un marc estable per als proveïdors de béns i serveis.

Per atraure la inversió, la capacitat de finançament, la capacitat d'innovació i el coneixement del sector empresarial al sector sanitari i social és important definir marc estables de model i de regles de joc. Amb què i a on es compta amb la col·laboració públic-privat, quines són les regles de joc per generar confiança i garantir a l'administració el correcte desplegament de les polítiques públiques i a les entitats l'estabilitat i el finançament suficient per a la sostenibilitat de les empreses és del tot necessari.

La definició d'un model i escenaris estables de col·laboració públic-privat orienta on invertir. Cal promoure que empreses del país inverteixin a Catalunya.

Cal promoure la implicació de les empreses de béns i serveis en els projectes d'innovació i recerca, i alhora garantir terminis de pagament estables i raonables que permetin reduir les despeses financeres i optimitzar el pressupostos en la prestació de serveis sanitaris i socials.

8. Contemplar el Sector Salut i d'Atenció a la Dependència també com a sectors dinàmics de l'economia productiva (valor afegit, capacitat d'arrossegament, generació d'ocupació, I+D..) i com a sectors socialment estratègics a l'hora d'establir les polítiques pressupostàries.

El sector salut i el sector d'atenció a la dependència són sectors dinàmics de l'economia productiva i cal que estiguin presents alhora d'establir mesures fiscals, financeres i d'altra naturalesa per a la dinamització de l'economia.

Generen un alt valor afegit a l'economia, tenen una alta capacitat d'arrossegament sobre altres sectors (construcció, material i equipament, indústria farmacèutica, neteja, bugaderia, càtering, assegurances...), generen un alt nivell d'ocupació qualificat, estable i no deslocalitzable, i promouen la innovació i la recerca. A més a més l'impacte econòmic recau dins el país quasi bé en la seva totalitat.

El sector sanitari i social són alhora sectors clau i estratègics que afavoreixen la integració al mercat de treball, reactiven les economies locals, milloren la qualitat de vida dels ciutadans i promouen la cohesió i la pau social.